

Záleží na motivu

I. Jedné lednové noci...

Přišla si mizerně, přišla si opuštěná
je konec večírku, vkrádá se kocovina
teď ptá se, zmatená, čím je to vlastně vina
že pro něj, jehož chce, už pranic neznamená

Je kousek od řeky, je velmi unavená
pár minut po hádce, všechno se pokazilo
snaží se zapudit, odehnat obraz silou
prý šlo jen o jedno
cítí, jak uvnitř sténá

Zařadil zpátečku, ujel a více není
nechal ji samotnou, ať domů doklopýtá
tam prý má manžela, přijde si prostě zbitá
a také cítí vztek, jen žádné odpuštění

Tohle mu neprojde, v ní nějak náhle kypí
je leden, studený, jenž nemá vroucí dlaně
kabát si přivine, vypadá odhodlaně
tohle mu neprojde
má v srdci z jedů šípy

Ten slaboch, milenec, s nímž už půl roku šuká
si náhle usmyslí, že nadešel čas přestat
jako by byla věc, jak obnošená vesta
takhle to nenechá, už vymyslí si muka

Však na něj něco ví, to chlapec zanaříká
ještě se připlazí a ještě bude prosit
na stromech leží sníh
a měsíc stoupá, bosý
nesměle nad mraky, jsou jako rakví víka

Julie Bílová, má dítě a je vdaná
věk dvaatřicet let, je v zahraniční firmě
život dát stačila své pětileté Irmě
přeje si změnit vše – tedy i Bílu, Dana

Je z nuzných poměrů, teď druhý dech však chytá
taxikář nestačí, chce pryč, chce novou šanci
nadšená pozlátkem chce prodat eleganci
být prostě nahoře
s nápisem prosperita

Něco ji vyruší, má pocit, něco praská
srdce jí poskočí, pár sekund od systoly
někdo jí sevřel chřtán – a vůbec nepovolí

skoro se nebrání
ta platinová kráska

Šňůra se stále víc do krku zařezává
nohy jí ochabnou, již klesá bez odporu
již provždy vydechla
již slyší vesla voru
pes a s ním převozník
je noc
tak matně spavá

II. Výslech Dana Bílý

Ve tváři strhaný
celý bledý
sıza však ani neukápne
Je zvyklý na rány?
Má snad vředy?
Čím byl své paní?
Břímě? Chlap ne

Otázky zakrouží
další padá
Kde že byl v době zavraždění?
Dan Bíla zatouží
ať už zrada
v honosné róbě
ať už není

„Kde bych byl?“, odpoví
vyčerpaný
„Doma a s dcerou“
hlas mu slábne
Uvidí hřbitovy
mrtvé plány
Všude jen šero
nepůvabné

Zda byla nevěrná?
Zas ho bodá
pravda, již přiznat zkrátka bolí
Scéna jak z inferna
a červ hlodá
vždyť není tryzna
bez mrtvoly

Zda něco netuší?
„Já fakt nevím“
Pohledem kdesi v dále bloumá
Srdce již nebuší
Bez úlevy
Všeho se děsí
„věčný ňouma“

„Snad chtěla odejít“
vše ho dusí
„Někoho měla – na randění“
Pozdě je – později
na bonusy
proč mu to dělá?
Co teď změní?

Možná mu neschází
proč ho ničí?
„Klofla ho v práci, to snad stačí
chudinka v nesnázích“
skoro křičí
Obraz se ztrácí
je to k pláči

Jméno si vybaví?
Ale ano
Již nechce myslet na Julii
„František Libavý“
tváře planou
výčitky zkyslé
nepromíjí

Odešli, vyhaslý
v křesle sedí
vdovec, jenž osud nepochopí
Svou šanci propásli
darmo jedi
Křičí: „Chci odsud“
Matné stopy

